De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 10 — 7 MAART 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA
5 ct.

„DE MOTOR IS WARMGELOPEN, MIESJE!"

DE SPANIEL en DE POEDEL

DOOR ROOSJE

Elke avond wanneer de torenklok van het dorpje Meiheuvel vijf uur sloeg, hield kleine Jan Stevens op met spelen en haastte zich naar de slagerij van zijn vader om daar op twee vreemde klanten te wachten. Zijn geduld werd nooit lang op de proef gesteld. Hij had meestal niet meer dan vijf minuten naast zijn vader achter de toonbank gestaan, voordat de knop van de winkeldeur als door een onzichtbare hand omhoog werd gedrukt. Even daarna ging dan de deur open en verscheen de zwarte, harige kop van een grote poedel, die onmiddellijk werd gevolgd door een kleine spaniel. De twee honden deden onveranderlijk drie passen de winkel in en bleven dan met opgeheven koppen staan.

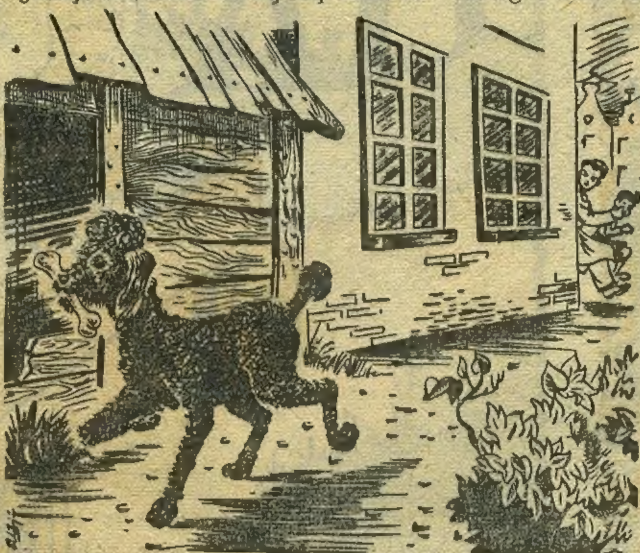
„U wenst?" vroeg de slager altijd heel beleefd.

Als antwoord blaften de honden twee of drie keer, waarna de slager onder de toonbank greep en de twee benen pakte, die hij daar al klaar had liggen. Hij gooide ze de honden toe, die ze vlug in hun bek grepen en er mee verdwenen.

Dit toneeltje had al een paar maanden elke dag op dezelfde tijd plaatsgevonden. Jantje, die vooral de kleine spaniel prachtig vond, had zijn vader al enkele keren voorzichtig verteld, dat hij ook wel graag een hond wilde hebben, maar de slager was daar nooit op ingegaan. Hij vond honden te lastig. Zij moesten regelmatig worden uitgelaten en als zij ziek waren, moesten zij worden nagelopen en kostten zij geld aan medicijnen en aan rekeningen van de dierenarts. Bovendien waren sommige klanten bang voor een hond en als hij nu zo'n dier nam, zouden die klanten misschien niet meer bij hem komen kopen. Op de twee zwervers die elke dag een been bij hem kwamen halen, was hij echter erg gesteld en hij zou nooit vergeten, twee heerlijke kluiven voor hen te bewaren.

Op zekere dag leek het er op, dat hij de kluiven tevergeefs had bewaard. De honden waren er om tien voor half zes nog niet en de slager en Jantje dachten al, dat zij helemaal niet meer zouden komen, toen eindelijk de klink van de deur toch werd omgedraaid. „Daar zijn zij eindelijk!" riep Jantje blij, maar hij vergiste zich, want toen de zwarte poedel de winkel was binnengekomen, bleek, dat hij alleen was. De kleine spaniel kwam niet, zoals gewoonlijk, achter hem aan.

„Waar is je vriendje?" vroeg Jantje verbaasd en hij liep naar de deur om te zien of de kleine hond misschien nog buiten stond. De spaniel was echter in geen velden of wegen te bekennen, zodat Jantje maar weer naar binnen ging. „Is hij er niet?" vroeg zijn vader. „Nou, dan hoeven wij ditmaal alleen aan hem een avondmaal te verstrekken." Hij pakte een van de twee botten van onder de toonbank en gooide het voor de poedel neer. De hond pakte het in zijn bek, keek de twee mensen tegenover hem even met scheefgehouden kop aan en verdween toen met bekwame spoed.

„Weer een klant minder," grapte de slager. „Het gaat slecht met de zaken!" Maar Jantje lachte niet en bleef bij de toonbank staan wachten in de hoop, dat de andere hond nog zou komen. „Als hij maar geen ongeluk heeft gekregen," zei hij na een tijdje. „Welnee," antwoordde zijn vader, „dat beest is vandaag natuurlijk een beetje verder uit de buurt weggezworven dan anders. Morgen komt hij — hé! Kijk! daar zul je hem al hebben!"

De knop van de deur werd weer omhooggeduwd. Het was echter niet de kleine spaniel die dat deed, maar de grote poedel, die nu voor de tweede keer de winkel binnenkwam. Hij deed een paar stappen naar de toonbank toe en bleef toen afwachtend staan.

„Wat een inhalige hond!" riep Jantje. „Hij wil ook de kluif van die spaniel hebben!"

Zijn vader was het echter niet direct met hem eens. „Er is ook nog een andere mogelijkheid, maar die is haast ongelofelijk. Wacht eens, wij zullen zien!" Hij pakte de kluif die hij voor de spaniel had bestemd en gooide hem de hond toe. De poedel nam hem direct in zijn bek en liep vlug de winkel uit.

„Kom mee!" riep de slager en Jantje bij zijn arm pakkend holde hij naar de deur. Buiten gekomen zagen zij nog net, hoe de poedel de hoek van de straat omsloeg, en om

hem niet uit het oog te verliezen zetten zij het op een rennen. Toen zij bij de hoek kwamen, hadden zij nog niets op hem gewonnen, maar zij slaagden er in, hem in het oog te houden totdat hij plotseling een nauwe, doodlopende steeg inschoot.

Zij vonden hem terug in een oude, bouwvallige schuur, die op het einde van de steeg stond. Hij lag in een donkere hoek op een van de twee botten te knagen. Naast hem onderscheidden zij een tweede hond; het was de kleine spaniel, die lusteloos aan de andere kluif likte.

Toen zij dichterbij kwamen, stond de poedel grommend op, maar Jantje's vader trok zich van die dreigende houding niets aan. Hij liep naar de hoek en tilde de spaniel heel voorzichtig op. „Dat dacht ik wel," zei hij, toen het dier zachtjes begon te janken. „Kom mee, Jan. Die hond is ziek; daarom kwam de poedel twee keer een kluif halen. De tweede keer kwam hij niet voor zichzelf, maar voor zijn vriendje. Ik denk, dat deze zijn poot heeft gebroken en daardoor niet zelf kon komen. Ga mee, dan brengen wij hem naar de dierenarts."

Op de voet gevolgd door de grote poedel, die zijn kluif in de steek liet, begaven zij zich naar buiten en naar dokter Jonker, de dierenarts. Daar bleek, dat de slager het goed had gezien. De spaniel had zijn rechtervoorpoot gebroken. Gelukkig was de breuk mooi gaaf, zodat dokter Jonker niet veel moeite had om de poot te zetten en te spalken.

„Als hij nu nog een paar weken rust en goede verzorging heeft gehad, is hij weer helemaal de oude," zei de dokter toen hij klaar was. „Is het uw eigen hond?"

„Nee," zei Jantje's vader, „het is een zwerver, net als die poedel, maar ik ben van plan hem bij mij te houden totdat hij beter is. Misschien houd ik hem daarna ook nog wel. Het lijkt mij toch wel aardig, een hond te hebben."

Jantje slaakte een kreet van verrassing en vreugde, maar direct daarna betrok zijn gezicht en keek hij zelfs somber naar de grond.

„Wat is dat nou?" vroeg dokter Jonker. „Jouw vreugde is wel van erg korte duur. Eerst juich je van blijdschap en nu kijk je alsof je het liefst zou gaan huilen. Vind je het niet prettig, dat je vader die spaniel bij zich houdt?"

„Jawel," zei Jantje zonder op te kijken, „maar ik vind het voor die andere hond zo zielig, dat hij dan zijn vriendje kwijt is."

„Hoe kom je daarbij?" vroeg zijn vader. „Wie zegt jou, dat hij zijn vriendje kwijtraakt? Kijk, die spaniel neem ik op, omdat hij een poot heeft gebroken en verzorging nodig heeft. Maar die poedel houd ik ook en dat doe ik, omdat het dier zich een echte kameraad heeft betoond. Toen hij zijn eigen kluif al had, kwam hij nog een keer terug om er een voor zijn gewonde vriend te halen. Een hond, die zoiets doet, wil ik niet van zijn vriend scheiden. Daarom houden wij ze allebei! Ik neem die poedel en als jij die spaniel goed verzorgt, mag je hem houden — tenminste, als hijzelf wil blijven. Als hij beter is, willen hij en de poedel misschien weer gaan zwerven en dan kunnen wij ze natuurlijk niet tegenhouden."

Jantje was de koning te rijk en in de volgende dagen liet hij blijken, dat hij een hond ook waard was. Hij verzorgde de spaniel werkelijk uitstekend en volgde de raadgevingen van de dierenarts nauwkeurig op. De resultaten van zijn werk bleven niet uit. Na een paar weken was de spaniel genezen en mocht hij voor het eerst weer lopen — tot grote vreugde van de slager,

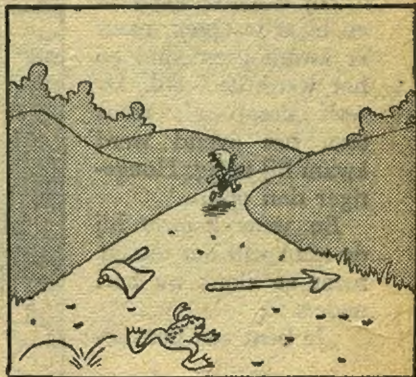
van Jantje en van de grote poedel, die luid blaffend om zijn vriendje heen sprong en de slager en Jantje steeds weer over hun handen likte. Na een paar dagen liep de spaniel weer even goed als vroeger.

Gelukkig bleken de honden geen lust meer in zwerven te hebben. Zij hadden het bij de slager en bij Jantje best naar hun zin en dachten er niet over, weg te gaan. Slechts één gewoonte uit hun zwerversleven leerden zij nooit af: als zij 's middags op straat hadden gespeeld, kwamen zij om precies vijf uur de winkel binnen om hun kluif te halen!

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Mussenvriendjes

DOOR J. HEILO

Er waren eens twee vogeltjes,
Gezworen kameraadjes;
Wanneer je hen zo samen zag,
Dan hadden ze veel praatjes.

't Begon al 's morgens in de goot;
Daar baadden ze in het water;
En zo'n verfrissend ochtendbad,
Deed hen blij tjilpen later.

En daarna wist ik al precies,
Waar ik hen kon ontdekken:
't Was op de waslijn in de tuin;
Daar voerden ze gesprekken.

Ze tjilpten er maar druk op los,
En zaten er heel knusjes;
Er kwamen nog meer vogels bij,
Veel spreeuwen en ook musjes.

De vriendjes Flip en Flopje Mus,
Hadden belevenissen;
De and're vogels luisterden,
Geen woord wilden ze missen.

Maar plotseling was er gevaar,
Want daar verscheen een kater,
Verschrikt stoven ze uit elkaar,
Verstomd was het gesnater.

Ze vlogen alle kanten heen,
Totdat ze veilig waren,
Toen rustten z'op een plekje uit,
Om even te bedaren.

Hun schrik was echter gauw voorbij,
Die bleef zo lang niet duren;
Nóg vaak vertellen z'op de lijn
Elkaar hun avonturen.

LEERRIJKE LESSEN

DE WOLF EN HET MEISJE

Een hongerige wolf was op zoek naar eten. Hij kwam voorbij een eenzame woning, diep in de bossen en hoorde een kind druilerig huilen.

„Je moet dadelijk ophouden met dat gejengel," hoorde de wolf een meisje roepen, „en je moet je pap opeten of anders zal ik je het bos injagen en zal de boze wolf je pakken."

De wolf bleef staan en likkebaarde al. Als het meisje dat zei, zou ze het ook doen, meende de wolf.

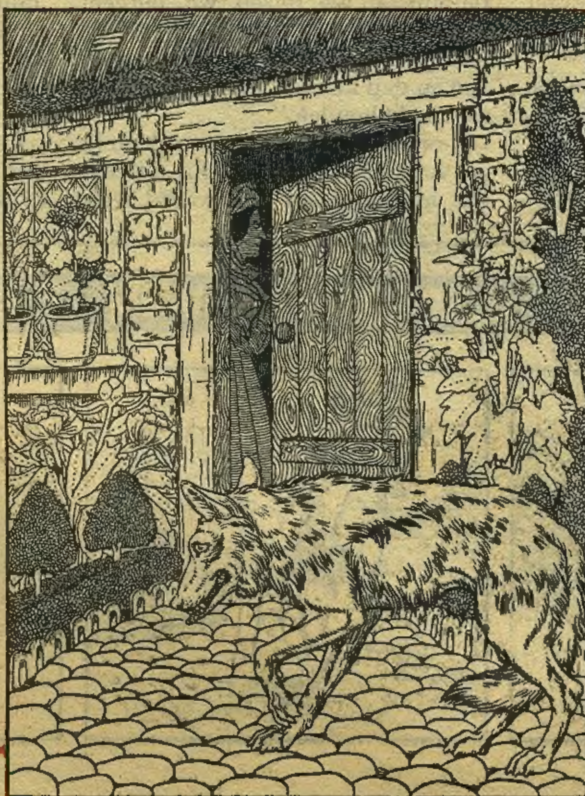
Hij wachtte maar af en bleef wachten, maar er kwam geen kind en het werd heel stil. De wolf droop af, maar toen het avond werd kwam hij terug. Hongeriger dan ooit.

En weer hoorde hij de stem van het meisje, maar ze klonk nu heel anders.

„Je bent een best kereltje," zong het meisje, „en als de wolf hier langs komt, zullen we hem doodschieten."

Toen nam de wolf zijn staart tussen de benen en maakte dat hij wegkwam.

„Je kunt nooit aan op wat mensen zeggen," gromde de wolf. „Ze zeggen maar wat, maar ze menen heel iets anders. Je kunt er nooit uit wijs worden."

De wolf had niet helemaal ongelijk, maar hij was maar een wolf. Daarom wist hij niet dat wij, kleine mensjes, niet altijd inzien wat wij behoren te doen en dat, als praten niet helpt, het wel eens nodig kan zijn te dreigen, zodat, wat plichtsgevoel niet kan bewerkstelligen, toch door vrees of angst wordt bereikt.

Maar wij doen ons best en hebben geen dreiging nodig, niet?

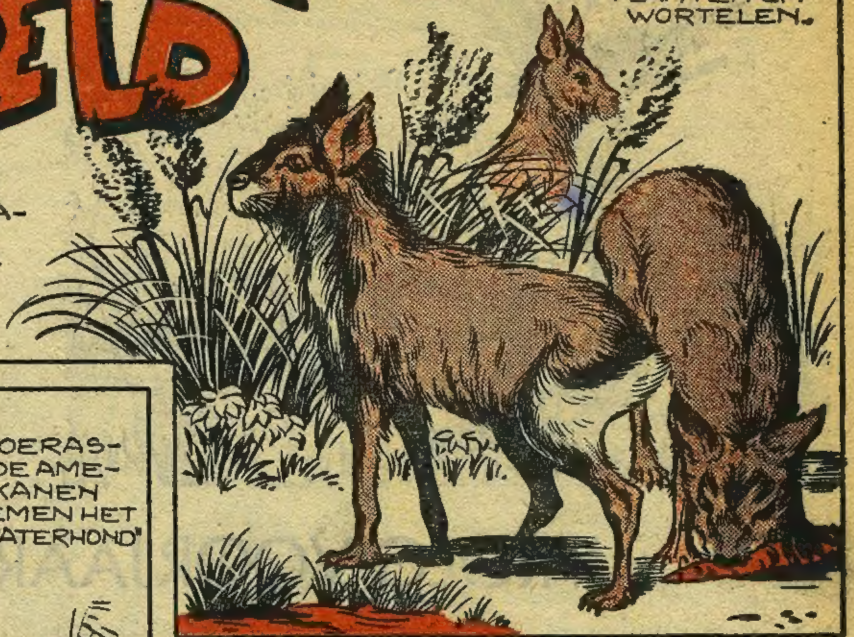
Want we willen flinke mensen worden en we weten, dat zij die ons moeten opvoeden het allerbeste met ons voor hebben. Bij ons hoeft geen wolf in de buurt te komen en als hij komt, nou.... dan weten jullie het wel.

ONZE WONDERE WERELD

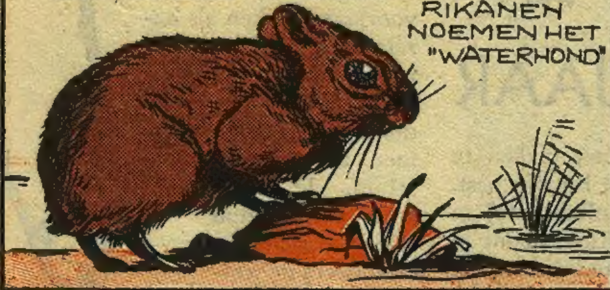
KNAAGDIEREN

ZIJN IN HET ALGEMEEN SCHADELIJKE DIEREN, MAAR HUN GROOT AANTAL NATUURLIJKE VIJANDEN BELET HUN DE AARDE TE VEROVEREN EN TE VERNIELEN.

MARAS KOMEN UIT PATAGONIË EN VOEDEN ZICH UITSLUITEND MET PLANTEN EN WORTELEN.

HET MOERASKONIJNTJE IS EEN BEWONER VAN DE MOERASSEN AAN DE MISSISSIPPI. DE AMERIKANEN NOEMEN HET "WATERHOND"

DE CALIFORNISCHE EZELHAAS DANKT ZIJN NAAM AAN ZIJN LEPELVORMIGE OREN, MAAR HET MOET EEN VLUGGE WINDHOND ZIJN DIE HEM IN HET LOPEN DE BAAS WORDT.

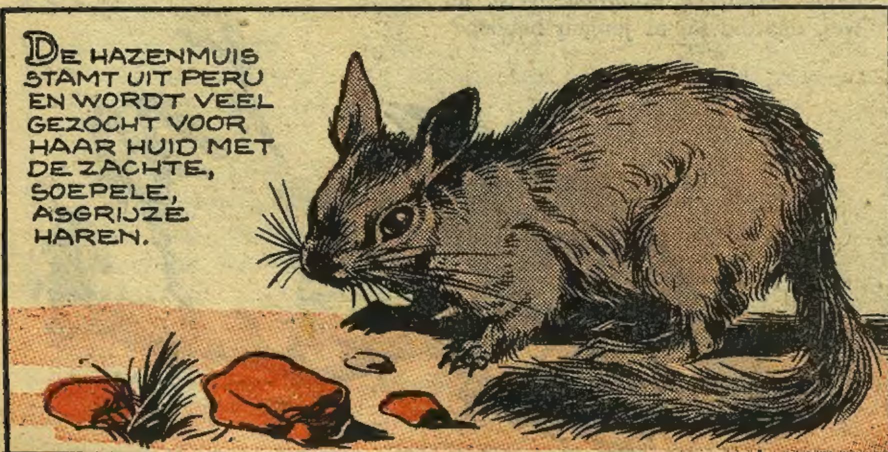
POOLHAZEN BLIJVEN HET HELE JAAR DOOR WIT, OP EEN ZWART RANDJE AAN DE OORPUNTEN NA. HUN GROOTSTE VIJANDEN ZIJN DE BLAUWVOSSEN, DE EDELVALKEN EN DE POOLUILEN.

HET WATERZWIJNTJE OF CAPI-A-UARA (HEER VAN HET GRAS) IS GROOT EN PLOMP VAN BOUW. EEN VOLWASSEN EXEMPLAAR WEEGT 50 KG EN HEEFT EEN LENGTE VAN 1 M. HET IS EEN STIL EN RUSTIG DIER.

DE HAZENMUIS STAMT UIT PERU EN WORDT VEEL GEZOCHT VOOR HAAR HUID MET DE ZACHTE, SOEPELE, ASGRIJZE HAREN.

VROEG VOORJAAR

Het hoeft helemaal geen Mei te zijn om te kunnen zien, dat het voorjaar weer in het land is. Natuurlijk, in de Meimaand beginnen overal de bloemen te bloeien en gaan bijna alle vogels broeden. Dan is het volop lente.

Maar ik zou het toch erg jammer vinden als je niet wist, dat ook in Maart en April buiten al veel moois is te zien.

Ik wil je daar eens enkele dingen van vertellen. En dan moet je er maar eens op uit trekken om het te bekijken.

De meeste meisjes en jongens houden veel van vogels. Hieronder zijn er, die 's winters in ons land blijven, maar er zijn er ook veel, die in de nazomer of herfst wegtrekken.

Let in deze vroege maanden van het jaar eerst eens op de blijvers, op de vogels dus, die niet weggaan.

Ken je het leuke koolmeesje? En het heel kleine winterkoninkje? Heel goed kun je aan het gedrag van deze vogels merken, dat het nu geen winter meer is. Ze worden veel drukker in hun bewegingen en hun liedje wordt langer en luider. Soms zie je ze al slepen met strootjes en veertjes, want ze willen al gaan bouwen aan hun nestje.

Zie je de mooie ekster wel eens vliegen? De deftige vogel in zijn zwart-wit pak en met zijn wippende staart? Hij bouwt zijn nest boven in een wilgeboom. Die vogel begint soms al in Februari met takken te slepen. Kom maar niet bij zijn nest. Het zit op de eerste plaats veel te hoog en veel te gevaarlijk, zodat je gemakkelijk uit de boom kunt vallen, maar bovendien krab je je handen ook zeker stuk aan de scherpe dorens, die hij gebruikt bij de nestbouw. Nesten uithalen doet overigens een flink kind tóch niet! En nog minder jonge vogels roven. De eieren gaan tóch stuk en de jonge vogels sterven. Het is bovendien ook heel laf de vogels te verstoren. Let liever op hun leuke, drukke gedoe en luister naar hun mooie zang. Dat is veel beter en fijner!

Let ook eens op andere dieren dan de vogels.

Misschien heb je geluk in het vrije veld en ontmoet je een paar spelende hazen of konijnen. Wist je wel, dat die nu al jongen hebben? De konijnen in een hol onder de grond, de hazen in een leger, dat is een gangetje onder wat ruigte en struiken.

Ook de eekhoorntjes springen al weer vrolijk door de bomen. Ze hebben genoeg van het doezelen in het winternest en proberen wat beukenootjes of jonge knoppen te vinden.

Leuk kunnen ze ravotten door onze bossen. Je moet dat bepaald eens gaan bekijken, als je de kans hebt.

En dan de plantenwereld!

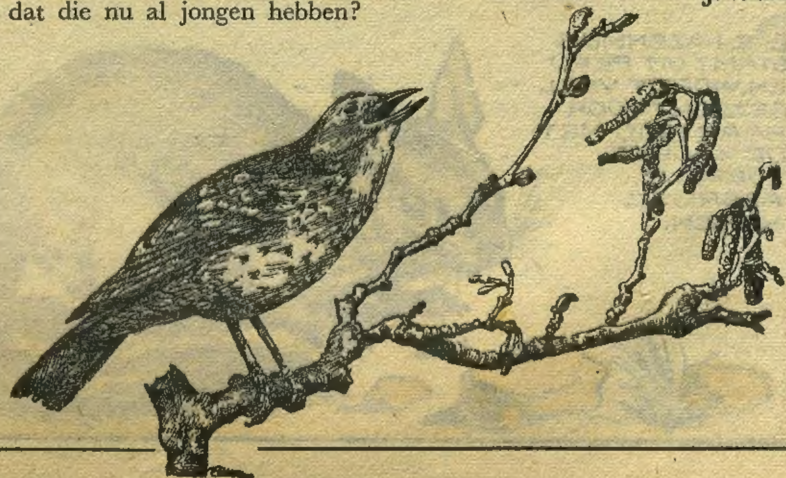
Alles wordt lichtgroen. Kijk eens naar het gras in de wei en langs de wegen! Kijk eens naar sloot en plas!

Vooral de vroege voorjaarsstruiken als hazelaar en wilg zetten het voorjaar luide in. De witte, donzige katjes komen al te voorschijn. Je moet eens een aantal takjes meenemen en thuis in de warme kamer op water zetten. Heel snel komen de knoppen dan uit en je haalt de lente in huis.

Mooi is het als een lijster op de ontbottende, nog kale takken zijn voorjaarslied gaat zingen. En dat doet de lijsterman graag, als het weer wat zacht is en de zon schijnt.

Meisjes en jongens, probeer zó de jonge lente eens te proeven. Het zal je blij maken, omdat spoedig de gehele natuur weer in volle tooi staat!

J. v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

NAAM EN GEBOORTEDAG

Er zijn een paar voornamen," aldus meester Dierx, „welke wijzen op de dag of op de omstandigheden van de geboorte van drager of draagster van de desbetreffende naam. Zo kon men in vroeger eeuwen, als een meisje Natalia, Natalie heette, er van overtuigd zijn, dat ze op Kerstmis, de dies natalis, de geboortedag bij uitstek, de geboortedag namelijk van Christus, haar verjaardag vierde. Later dacht men aan die oorspronkelijke betekenis niet meer en heeft men aan de naam Natalia de betekenis toegekend van „de levensblije", maar dat is louter een opgeplakte betekenis.

Iemand die Paschalis heette was op Pasen geboren. Men vindt achter Paschalis wel als betekenis staan: de lijdende. Men heeft daarbij stellig gedacht aan het Griekse werkwoord paschein: lijden, misschien ook wel aan de lijdensdagen, welke aan Pasen, de verrijzenisdag, voorafgingen; maar veeleer moet worden gedacht aan het Hebreeuwse pesah: voorbijgang, het voorbijgaan door de verderfengel van de woningen, welker posten met het bloed van een lam waren getekend en waaraan het

Joodse Paasfeest de jaarlijkse herinnering is.

De naam Dominicus, Domien betekent Zondagskind, op Zondag geboren, geboren op de dag, die aan de Heer (Latijn: Dominus) toebehoort.

Pasen en Pinksteren zijn ook in familienamen overgegaan; de namen Van Paasschen en Van Pinxsteren, die wel geen andere betekenis kunnen hebben dan: geboren op Pasen, geboren op Pinksteren, zijn vrij algemeen bekend.

Een andere familienaam, die met de geboorte verband houdt, is Posthumus; de betekenis er van is: de laatste, geboren na de dood van vader.

We zullen later, wanneer we met de bespreking van de familienamen een aanvang maken, nog wel andere merkwaardige namen tegenkomen."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE VIER HEEMSKINDEREN

(Vervolg)

Haymijn lag weldra weer overhoop met keizer Karel en dus nam hij zijn zwerversleventje maar weer op. Zo nu en dan verscheen hij eens op zijn kasteel, maar nooit lang, want het vechten zat hem in het bloed.

Dat ging zo jaren achter elkaar en intussen had hij vier flinke zoons gekregen, van wie de oudste Ritsaert was. Dan kwamen Adalaert, Writsaert en de jongste, Reynout.

Haymijn was trots op hen, maar Reynout was zijn oogappel en aan hem vermaakte hij al zijn bezittingen. Die jongen was zo groot, dat zijn vader op een bank moest klimmen om hem de ridderslag te kunnen geven. Toen Reynout een paard moest hebben, zocht men het sterkste ros voor hem uit, maar met één slag van zijn vuist sloeg hij het morsdood. Een tweede deelde hetzelfde lot en het derde zonk met gebroken lendenen in elkaar, toen Reynout er op sprong.

Toen liet Haymijn het ros Beyaert voorbrengen, een paard dat niemand om zijn sterkte durfde te naderen. Met een flinke stok gewapend ging Reynout de toren binnen waar Beyaert stond en het paard begroette hem met een vreselijke slag van zijn achterbenen. Reynout viel bewusteloos neer, maar na enige tijd gelukte het hem toch het ros te bestijgen en als de wervelwind vloog hij over de velden. Het wonderpaard maakte sprongen van wel tien meter, maar het slaagde er niet in zijn berijder uit het zadel te krijgen. Beyaert had dit keer zijn heer en meester gevonden.

BAS EN BES

Op hun tocht komen Bas en Bes in een provinciestadje, waar ze bevriend raken met Joe, de opkoper. Ze helpen hem zijn met 'n ezel bespannen kar te lossen.

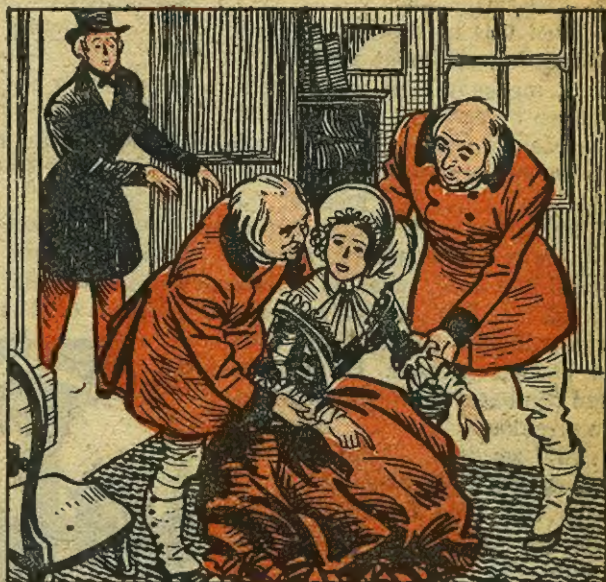
KLAAS NIKKELBIE

NAAR HET BEROEMDE VERHAAL VAN CHARLES DICKENS.

21. De vriendelijke broers Charles en Ned Cheeribel gaven Klaas een betrekking in hun zaak en besloten hem voor hemzelf, zijn moeder en zijn zuster tegen lage huur een van hun landhuizen te verhuren. Edelmoedig overlegden zij om aan mevrouw Nikkelbie een lening te verschaffen om het huis te meubileren, terwijl ze overeenkwamen, dat die lening later in een gift zou worden veranderd. Binnen een week waren Klaas, zijn moeder en zijn zuster behaaglijk in het landhuisje geïnstalleerd.

22. Op een morgen kwam Klaas het kantoor van de Cheeribels binnen, toen hij daar tot zijn verwondering een knap jong meisje aantrof, dat hij tevoren op een belastingkantoor had gezien. Ze lag op haar knieën, in smekende houding, en de Cheeribels deden moeite haar te doen opstaan. Klaas raakte op haar verliefd en probeerde inlichtingen omtrent het meisje in te winnen, maar ondanks al zijn naspeuringen slaagde hij er niet in, te weten te komen, hoe ze heette of wat ze bij de Cheeribels kwam doen.

23. Kort nadien echter stuurden de Cheeribels hem met een opdracht naar het meisje, dat Madeleine Bray bleek te heten. Haar vader was een invalide, die zijn geld had verbrast en diep in de schuld stak. Ondanks zijn zelfzucht hield zij veel van hem en trachtte zij voor hem en voor haarzelf de kost te verdienen. De Cheeribels probeerden haar te helpen door haar tekeningen tegen hoge prijs te kopen. Klaas moest haar in haar nederige woning het geld gaan brengen.

24. Intussen luisterde Newman Noggs, die niets van Madeleine afwist, een gesprek af tussen Ralf Nikkelbie en een andere geldschieter, Arthur Gride. Gride vertelde, dat Madeleine enige bezittingen zou krijgen, zodra zij trouwde, maar dat zijzelf daar niets van afwist. Hij wilde eigenaar van die bezittingen worden door met haar te trouwen en hij hoopte haar over te halen door haar te beloven de schuld van haar vader aan hem te schrappen en een deel van zijn schuld aan Ralf voor zijn rekening te nemen.

DARINEL de fluitspeler

DOOR J. TOEBOSCH

Darinel was na de dood van zijn moeder, een arme weduwe, de wereld ingegaan. Hij was terechtgekomen bij een oud mannetje, dat in een aardig huisje met een mooie tuin woonde en had er een goede dienst gevonden. Zijn meester was een liefhebber van fluitspelen en had hem die kunst geleerd. 't Beviel Darinel hier goed, maar na verloop van een jaar werd 't hem toch wat stil en wilde hij wel eens wat meer van de wereld zien. Hij zei dus tegen zijn baas, dat hij van plan was te vertrekken.

„Nu," zei deze, „'t spijt me wel, maar ik geef je groot gelijk. En als bewijs van mijn tevredenheid zal ik je een van mijn fluiten geven. Je kunt dan als fluitspeler de kost verdienen. Je kent al een menigte deuntjes, maar ik zal je er nu eens een leren, dat je misschien te pas kan komen. Als je dit voor de mensen speelt, zullen ze in slaap vallen en de eerste vierentwintig uur niet wakker worden, al zou de wereld rondom hen vergaan."

Hij deed zo en toen Darinel enige dagen daarna vertrok, gaf hij hem behalve de fluit, die van zilver en zeer kunstig bewerkt was, nog een sommetje geld. Daarmee ging Darinel opnieuw de wereld in. Wanneer hij bij een huis kwam, speelde hij zijn deuntjes en die vielen zo in de smaak, dat hij aardig wat geld ophaalde.

Zo kwam hij op zekere dag door een bos, toen opeens vier rovers uit de struiken op de weg sprongen en hij zich hoorde toeroepen: „Je geld of je leven!"

„Maar, vrienden," zei Darinel, „wat zoekt ge bij een arme fluitspeler? Ik bid u, laat me rustig gaan."

„Denk je, dat we ons zo laten afschepen?" snauwde de hoofdman. „We zullen eerst eens onderzoeken, of je geld bij je hebt. En die zilveren fluit moeten we ook hebben."

„Maar, beste heer, wat moet ik zonder die fluit beginnen? Daarmee moet ik mijn broodje verdienen. Maak me niet ongelukkig."

„Wat kan mij dat schelen!" zei de rover. „Hier met die fluit!"

„Sta me dan tenminste toe, dat ik er eerst nog een deuntje op speel," zei Darinel.

„Goed," zei de rover spottend. „Dan horen we tevens, of er mooie muziek in zit."

Darinel bracht de fluit aan zijn lippen en begon te spelen. En nauwelijks hadden enige tonen weerklonken, of de rovers begonnen te

knikkebollen. Tevergeefs trachtten ze zich tegen de slaap te verzetten en het duurde geen minuut, of ze lagen te slapen en snurkten om 't hardst.

„Nu," zei Darinel, „die vier zullen vooreerst geen kwaad meer doen." En opgeruimd ging hij verder.

Kort daarna kwam hij in de hoofdstad aan. Hier verkeerde de hele bevolking in onbegrijpelijke opgewondenheid. Wat was er gebeurd?

De enige zoon van de koning, een jongeling, die algemeen bemind was, was, zoals hij dikwijls deed, alleen op jacht gegaan en niet teruggekeerd. Dagenlang hadden honderden mensen naar hem gezocht, maar alle moeite was vergeefs geweest. Was hij verongelukt? Maar dan zou men toch zeker iets van hem gevonden hebben.... Men vermoedde daarom, dat hij door vijanden van de koning was ontvoerd en ergens opgesloten om, als 't eens tot een opstand kwam, als gijzelaar te dienen. Maar hoe zekerheid te krijgen....?

De verslagenheid in de stad was zó groot, dat niemand zin had naar Darinel's muziek te luisteren. Daarom vertrok hij al gauw en reisde weer van de ene plaats naar de andere. Zo kwam hij op een avond bij een alleenstaande boerderij. 't Was al laat, 't weer was vrij guur en daarom vroeg hij, of hij hier mocht overnachten. Dit werd goedgevonden. De boer, die een vriendelijk man bleek te zijn, zette hem wat eten voor en wat later zaten ze samen te praten.

„Ik woon hier erg afgelegen," zei de boer, „en daarom ben ik altijd blij, als er iemand komt, die me wat nieuws kan vertellen."

Darinel vertelde, wat hij van de verdwijning van de prins gehoord had.

De boer dacht even na. „Daar heb ik niets van gehoord," zei hij. „Maar 't zou me niet verwonderen, als die prins hier dichterbij is dan iemand denkt."

„En waarom?" vroeg Darinel nieuwsgierig.

„Ja, dat zal ik je eens vertellen. Ik had een broer van mij bezocht, die ver van hier woont, en keerde naar huis terug. 't Was al laat in de nacht, toen ik door een dicht bos kwam. 't Was in de buurt van 't kasteel van Melior, een rijk en groot heer. Opeens hoorde ik ruiters naderen. Ik kroop gauw achter de struiken, want ik dacht: Je kunt niet weten, wat voor volk het is. En toen zag ik zes mannen voorbijrijden. 't Was duister, maar ik kon toch zien, dat ze iemand bij zich hadden, die op een paard was vastgebonden. Ik zei bij mezelf: Ik wil toch wel eens weten, waar dat heen moet en volgde ze ongemerkt. Maar lang hoefde ik dat niet te doen, want na enkele minuten kwamen ze bij 't kasteel van Melior, waar ze binnenreden. Toen wist ik genoeg en maakte, dat ik thuis kwam."

„Hoever ligt dat kasteel van hier?"

„Ongeveer drie uur. Ik ben er een

paar keer geweest. Een neef van me is er in dienst. 't Is zeer sterk en er zit een hoop volk. De gevangenis is in de grote toren. Ik verzeker je: wie daar eenmaal in is, komt er niet gemakkelijk meer uit."

„Misschien is er voor mij wel wat te verdienen. Ik zal er morgen eens heen gaan."

„Nu, dat zullen ze heel graag hebben. Ze houden ook wel van muziek. Als je maar zorgt, dat je niet veel vraagt, want dan kon je ook wel eens in de toren terechtkomen."

„Dank voor uw waarschuwing. Ik zal wel oppassen."

De volgende morgen vertrok Darinel, na de boer voor zijn gastvrijheid bedankt te hebben, en kwam enige uren later op Melior's kasteel aan. Hij was er zeer welkom, want het bezoek van een muzikant was een hele afwisseling. Weldra waren alle kasteelbewoners, ook heer Melior, op 't voorplein bijeen.

Darinel klom op een wagen, die midden op 't plein stond, en begon te spelen. 't Ene deuntje volgde op 't andere en telkens, als er een uit was en hij even ophield, beloonde hem een luid applaus.

„En nu, geacht publiek," zei Darinel, terwijl hij een diepe buiging maakte, „zal ik u eens een heel ander lied laten horen, een lied, waar ge veel plezier van zult hebben." Weer bracht hij de fluit aan zijn lippen, maar nu was 't een vreemde melodie, die over het plein weerklonk. En onmiddellijk was 't, of een onoverwinnelijke lust om te slapen over alle toehoorders kwam.

't Was een vreemd schouwspel, zoals ze zich de ogen wreven en vergeefse pogingen aanwendden om wakker te blijven. En Darinel speelde maar rustig door. Melior was de eerste, die insliep en nu duurde 't niet lang, of 't hele plein was met slapers bedekt.

„En nu," zei Darinel, terwijl hij van de wagen stapte, „zal ik binnen eens een kijkje gaan nemen."

In het huisje van de poortwachter vond hij een bos sleutels. Met een daarvan opende hij de deur van de grote toren en hij kwam nu in een gang. Aan 't einde van die gang was een deur, die met een zware grendel gesloten was; toen hij deze geopend had, zag hij een hok met vier kale muren en een getralied venstertje. Op een houten bank zat een jongeman, die bij zijn komst opkeek.

„Zijt gij de prins?" vroeg Darinel.

„Die ben ik. Wat wilt ge van me?"

„Ik ben gekomen om u te bevrijden. Volg mij."

Ze gingen samen naar buiten.

„Wat is hier gebeurd?" vroeg de prins verbaasd, toen hij al die slapers zag.

„Dat zal ik u later wel vertellen. Laten we nu allereerst zorgen, dat we hier weg komen. In deze stal zullen wel paarden zijn."

In de stal stonden er verscheidene. De prins, die veel met paarden had omgegaan, zocht er een paar uit en zadelde ze.

„En nu vooruit!" zei Darinel. „Als die daar uitgeslapen zijn, zijn we al lang in veiligheid en dan kunnen ze, als ze willen, de paarden komen terughalen."

In volle galop ging 't nu de poort uit. Onderweg vertelde Darinel de prins, hoe hij hem gevonden had. Na een lange rit kwamen ze in de hoofdstad aan. Je begrijpt, dat daar blijdschap was.

Reeds de volgende dag zond de koning een afdeling soldaten uit, die Melior al heel gauw noodzaakten zich over te geven. 't Bleek nu, dat door enige voorname edelen 't plan was gevormd, tegen de koning op te staan. Van dit plan kwam nu natuurlijk niets en de schuldigen werden gestraft.

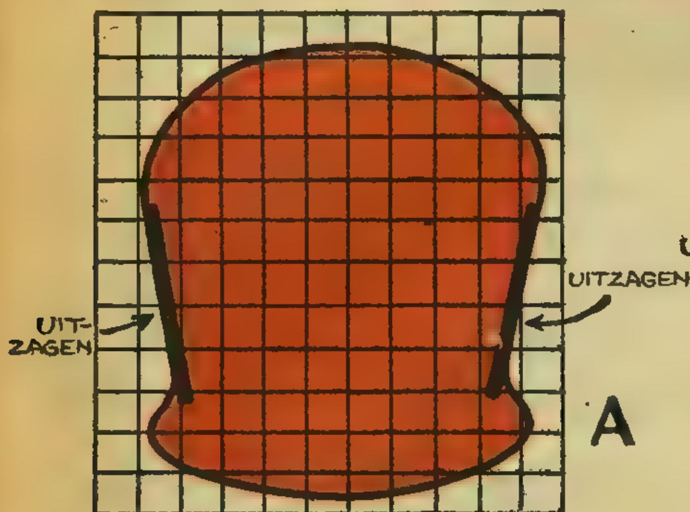
't Behoeft wel niet gezegd, dat Darinel schitterend beloond werd en bij de koning en de prins in hoge gunst bleef. De fluit, waar hij dit alles aan dankte, bewaarde hij altijd als zijn grootste schat.

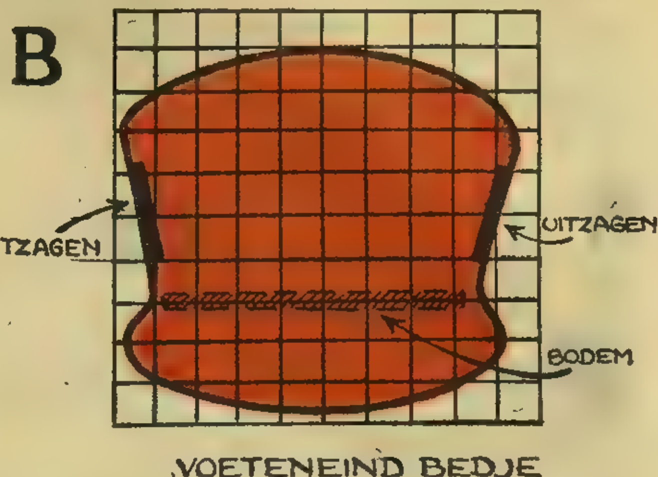

De kleine knutselaar

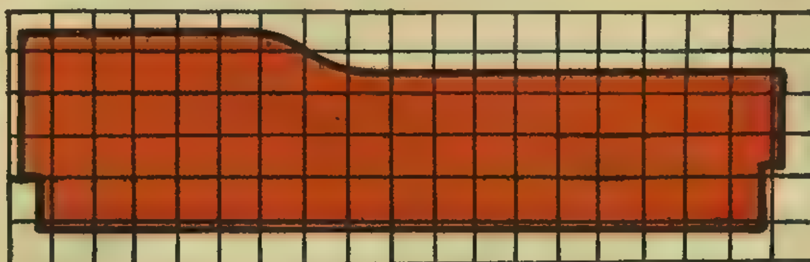
HOOFDEINDE BEDJE

VOETENEIND BEDJE

ZIJKANT BEDJE

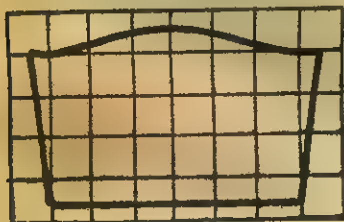

POPPENLEDIKANTJE EN BIJPASSEND STOELTJE

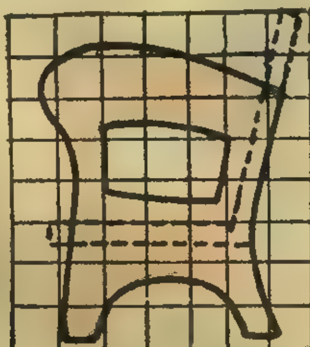
Beide meubeltjes kun je ofwel uit stevig karton maken of uitzagen van triplex. Het laatste is natuurlijk te verkiezen boven het eerste, maar ook van karton kun je een aardig dingetje fabriceren.

Wanneer je 't uitzaagt, denk er dan aan, de beide zijkanten van het bedje en ook de beide zijkanten van het stoeltje tegelijk uit te zagen. Je legt dus twee plankjes op elkaar. Dan ben je er zeker van, dat je twee stukken krijgt, die precies aan elkaar gelijk zijn.

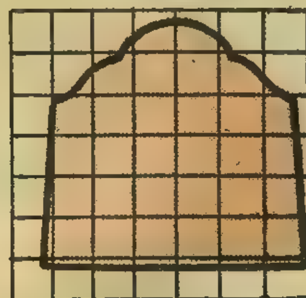
Hoofd- en voeteneinde van het ledikantje hebben allebei een stukje, dat weggezaagd moet worden

ZITTING-STOELTJE

ZIJKANT-STOELTJE

RUGZIJDE-STOELTJE

voor de zijplankjes. Let goed op de afmetingen en de dikte van het hout, zodat de zijstukken precies in de gleuven passen.

Pas de breedte van het bodemplankje zodanig af, dat het, nadat de kanten wat afgerond zijn (bijschuren), precies op de onderkant van de zijkanten komt te rusten. Je ziet, dat deze trouwens schuin aflopen. Als je dus het bodemplankje iets breder hebt genomen, rust dit vanzelfsprekend op die uiteinden.

Stukken goed vastlijmen en bijschuren. Met een dun borsteltje fraai aflakken. Bijvoorbeeld wit. Figuren er op hard-rood.

Hetzelfde geldt voor het bijhorend stoeltje.

ZO WORDT HET.

KLEURPLAAT

Kabouter Puntmuts rust even uit

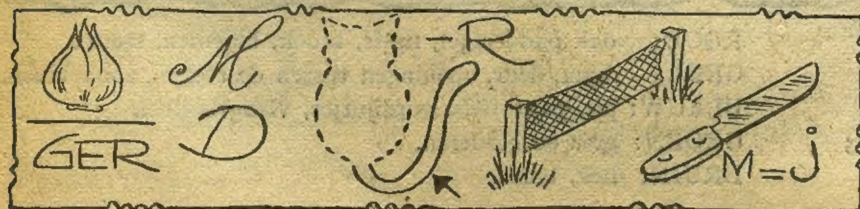
ROOD: dak paddestoel, muts, broek, bloemen, stenen.
GEEL: raam, deur, openingen tussen de stenen, zonnebloem.
BLAUW: jas, pantoffels, gordijntjes, vleugels libel.
GROEN: gras en bladeren.
BRUIN: hek, bank.

WIE PUZZELT ER MEE?

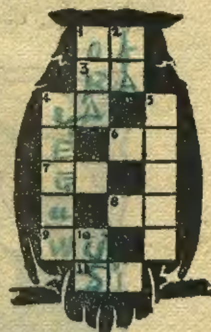
WIE KAN DIT LEZEN?

SPREEKWOORDENREBUS

UILENPUZZLE

Van links naar rechts:

1. Je moet kiezen: dit . . dat.
3. Hoofd van 't gezin.
4. Bergplaats of muzieknoot.
6. Nijver insect.
7. Oude maat.
8. Wij.
9. Een persoonlijk voornaamwoord.
11. De zevende noot van de toonladder.

Van boven naar beneden:

1. Grootvader.
2. Vierde noot van de toonladder.
4. De koning der dieren.
5. Roofdier uit Indië.
10. Lekkernij in de zomer en pret in de winter.

HORIZONTAAL:

2 Boven
4 Stad in Italië
9 Vertrouwen
11 Gebrek
12 Zangnoot
13 Been
15 Toestemming
16 Al
17 Kapot of brok
18 Hoofd van een abdij
19 Vuurspuwende berg
20 Afk. voor: Kobus
21 Reeds

VERTICAAL:

1 Ons puzzle-dier
3 Italiaanse rivier
4 Prul
5 Denkbeeld
6 Regelmaat
7 Overschot
8 Zangerskoor
9 Kil, winderig
10 Boom
11 Rijkaard
14 Officier (afk.)
15 Dameskledingstuk

EEN LEGPUZZLE VAN WOORDEN

di een	kl zze	traad goede	Zo,n Jij b
aar; laar!	sel pu	u is ent	

Je snapt zeker niets vån dit brabbeltaaltje in brokken? Luister dan. Het is een tweeregelig rijmpje, dat in stukken is geknipt en die stukken zijn toen door elkaar gegooid.

Om dat rijmpje terug te vinden, moet je dus deze zeven blokjes net zo lang verschuiven, tot de woorden goed aan elkaar passen. Als je het blad niet wilt beschadigen, kun je de blokjes overschrijven op een stukje papier en dan uitknippen; dat is wel erg gemakkelijk, want dan kun je ze steeds anders naast elkaar schuiven.

Als je twee blokjes naast elkaar hebt liggen en je denkt, „nou, dat is wel een goed woord", kijk dan vooral ook even naar de onderste regel, want die moet natuurlijk ook „passen"!

Ik zal je eventjes op weg helpen. Het begin van het rijmpje — het eerste blokje dus — is natuurlijk het blokje, waarop hoofdletters staan; de knapperds onder jullie zullen nu zelf wel meteen het laatste blokje vinden.

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenrebus

OP DE ACHTERGROND RAKEN

Wie op de achtergrond staat, niet vooraan in de rij wordt over het hoofd gezien; hij trekt de aandacht niet; men heeft weinig belangstelling voor hem. En wanneer iemand op de achtergrond *raakt*, dan wil dat zeggen, dat hij eerst een betere plaats had ingenomen, dat hij achteruit is gegaan. Zo iemand heeft dus zijn betere tijd gehad; thans legt hij weinig gewicht meer in de schaal.

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts: 1 Vergiet; 6 Ied; 7 Rat; 9 Eer; 11 Fr.; 12 Nerf; 13 Mis; 15 Den; 16 Kam; 18 Koe; 20 Ketting.

Van boven naar beneden: 1 Verf; 2 Rit; 3 Ge; 4 Idee; 5 Turf; 8 Arme; 10 Erna; 12 N.S.; 14 Inkt; 15 Dijk; 16 Kei; 17 Mug; 19 Ot.

WOORDEN-GRABBELTON

Geel, leeg; Ober; Leed, deel; Glas; Regen, enger; Soep; Staan, satan; Beurs; Slede; Stak.

VISITEKAARTJESPUZZLE

1. POLITIERECHTER
2. HOOFDAGENT

SCHILDPADPUZZLE

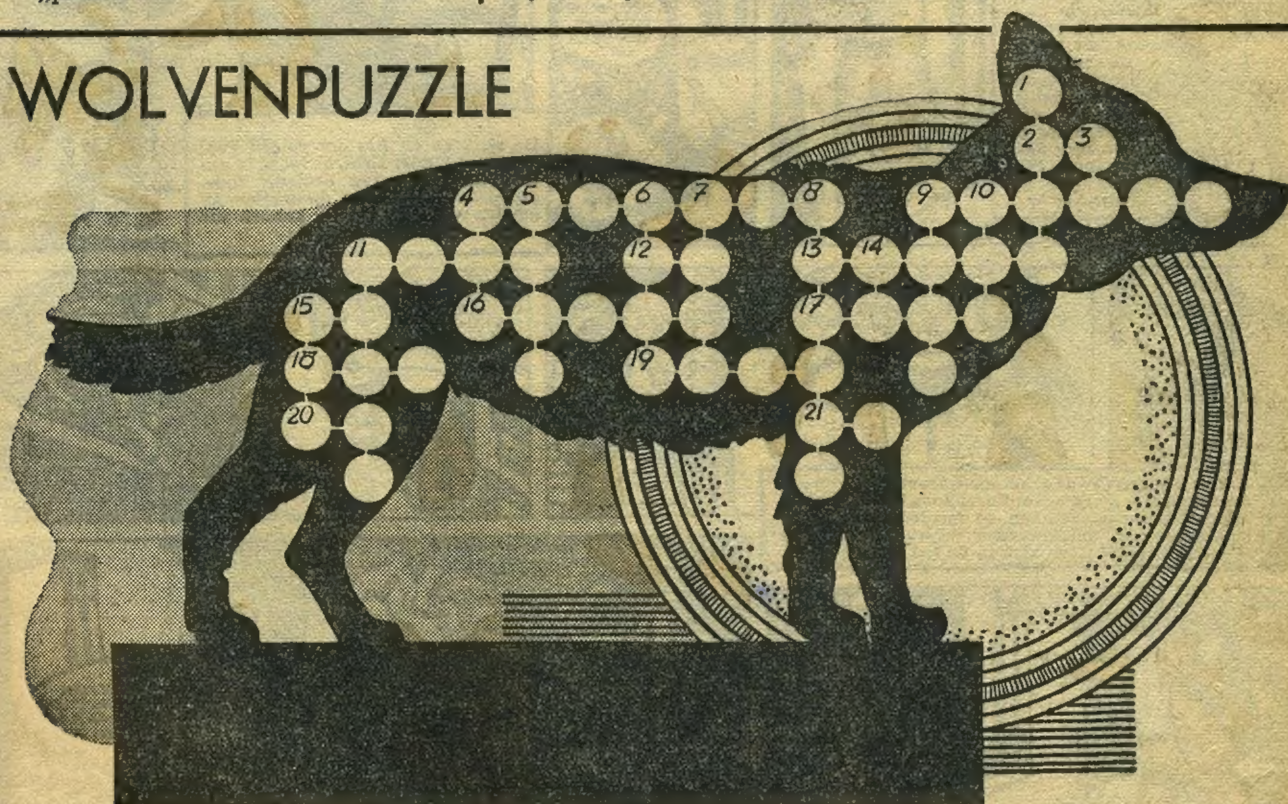
Van links naar rechts:

1 Heden, 5 Pa, 7 Aar, 8 Ab, 10 Adder, 12 Hagel, 14 Kok, 15 Roet, 16 In, 18 Edam, 20 Toe, 22 Mest.

Van boven naar beneden:

1 Hak, 2 e. a., 3 Draak, 4 Nader, 6 Af, 9 Belofte, 11 dg, 12 Hond, 13 Stoet, 14 Kies, 17 dm, 19 As, 21 Os.

WOLVENPUZZLE

Hamid, de dappere

4

Hamid, de dappere sjeik van El Bashan, heeft zich Karel Zorn tot vijand gemaakt. Samen met Pepi, zijn trouwe dienaar, bezoekt hij een verlaten stad in de woestijn. Hier wordt een aanslag op zijn leven gedaan door een Arabier, die zegt, dat hij meende, dat de sjeik tot Zorn's bende behoorde. Hamid ziet Zorn met zijn trawanten naderen.

Zorn ziet Hamid aan een raam in de toren en geeft zijn mannen bevel er voor te zorgen, dat hij niet kan ontkomen. Hamid vraagt de Arabier of er een uitweg is, zodat hij openlijk de strijd met Zorn kan aanbinden. De verschrikte man stemt er in toe Hamid te helpen.

De Arabier kent een geheime gang, die onder het oude gebouw door loopt. Al heeft hij ze sinds enige tijd niet gebruikt, toch gelooft hij, dat ze nog begaanbaar is. Pepi huivert bij de donkere schaduwen op de muren.

De tunnel is donker, vochtig en geheimzinnig. Spinnewebben hangen van de zolder. De bijgelovige Pepi is er niets op gesteld. Plotseling vindt Hamid de gang afgesloten door 'n pasgemetselde muur. Heeft de Arabier hem in de val laten lopen?

Pepi zet al zijn spierkracht aan het werk om de hindernis omver te duwen, maar zonder succes. Opeens echter draait een deel van de muur op scharnieren naar achteren en Pepi valt in een geheime kamer.

De sjeik en de Arabier volgen Pepi langs een ladder en zien, dat ze in een bergplaats zijn van oosterse zijde, zwaarden, bezet met diamanten, en gouden vaten. Van wie kunnen die schatten zijn?

Hamid onderzoekt de schat nauwkeuriger, en op een der labels ziet hij de naam Karel Zorn staan. Dit kan alleen betekenen, dat aan de misdaden van Zorn smokkelen nog moet worden toegevoegd. Op dat ogenblik bevindt Zorn zich in de hal van de toren.

Met een grijns zet Zorn een hefboom in werking, waardoor de sjeik, Pepi en de Arabier in de geheime kamer worden opgesloten zonder voedsel en zonder water.